

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **FVE Dubčany, s. r. o.**, se sídlem Náměstí 14. října 1307/2, Praha 5, zast. Mgr. Přemyslem Pechlátem, advokátem se sídlem Heydukova 505/3, České Budějovice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2013, č. j. 23203/13/5000-14203-706599, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2013, č. j. 11 Af 42/2013-16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení usnesení Městského soudu v Praze (dále též jen „městský soud“) ze dne 13. 11. 2013, č. j. 11 Af 42/2013-16 (dále též „usnesení o zastavení řízení“), jehož výrokem I. bylo pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno řízení o stěžovatelově žalobě směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2013, č. j. 23203/13/5000-14203-706599, a výrokem II. nebylo žádnému z účastníků přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[2] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Konkrétně uvedl, že mu výzva k zaplacení soudního poplatku za žalobu byla doručena dne 16. 10. 2013, avšak pro administrativní pochybení (hradil současně více poplatků v jiných věcech), poplatek ve lhůtě stanovené nezaplatil. Po doručení usnesení o zastavení řízení dne 15. 11. 2013 však poplatek „*ve lhůtě pro podání kasační stížnosti bezodkladně uhradil*.“ Má proto za to, že soudní poplatek byl zaplacen dříve, než usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci. Městský soud měl podstupovat dle § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), a usnesení o zastavení řízení zrušit. Současně stěžovatel uvedl, že Nejvyšší správní soud má pravomoc zrušit nezákonné unesení o zastavení řízení, a poukázal na rozsudek ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 31/2008-41.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zmínil rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 3/2007, sp. zn. 5 Afs 147/2007 a sp. zn. 6 As 138/2013, s tím, že poplatkovou povinnost mohl stěžovatel dodatečně splnit nejpozději dne 15. 11. 2013, přičemž rozhodný je den, kdy je částka skutečně připsána na účet soudu.

[5] Stěžovatel k vyjádření žalovaného repliku nepodal.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] S přihlédnutím k charakteru kasační stížností napadeného usnesení o zastavení řízení Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost, přestože není pochyb o tom, že poplatková povinnost stěžovateli obecně vzniká již podáním kasační stížnosti dle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007-77, či ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 Afs 9/2013-30, oba dostupné – stejně jako dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu - na www.nssoud.cz).

[7] Pokud stěžovatel brojil kasační stížností proti usnesení městského soudu o zastavení řízení, přichází zde z povahy věci v úvahu pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Nejvyšší správní soud je v takovém případě v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat pouze to, zda usnesení městského soudu o zastavení řízení a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatele důvodná nebo zda rozhodnutí žalovaného bylo zákonné či nikoliv.

[8] Ze soudního spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Af 42/2013 Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal žalobu ze dne 4. 10. 2013 a současně doložil právní zastoupení Mgr. Přemyslem Pechlátem. Městský soud v Praze usnesením ze dne 15. 10. 2013, č. j. 11 Af 42/2013-13, vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku 3000 Kč ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení výzvy. Současně jej poučil o následcích nezaplacení v podobě zastavení řízení a o možnosti žádat o osvobození od soudních poplatků. Usnesení s výzvou bylo doručeno právnímu zástupci stěžovatele dne 16. 10. 2013. Dne 11. 11. 2013 finanční účetní Městského soudu v Praze elektronickou poštou k dotazu sdělila vyššímu soudnímu úředníku 11. senátu téhož soudu, že do 8. 11. 2013 nebyl soudní poplatek stěžovatelem zaplacen. Po

pokračování

tomto ověření Městský soud v Praze usnesením ze dne 13. 11. 2013, č. j. 11 Af 42/2013-16, zastavil řízení pro nezaplacení soudního poplatku (výrok I.) a současně nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Usnesení o zastavení řízení bylo doručeno právnímu zástupci stěžovatele i žalovanému dne 15. 11. 2013. Dle záznamu o složení peněžní částky ze dne 21. 11. 2013 (čl. 19 spisu) stěžovatel zaplatil bankovním převodem soudní poplatek ve výši 3000 Kč dne 20. 11. 2013. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2013, č. j. 11 Af 42/2013-22, byl stěžovateli pozdě zaplacený soudní poplatek vrácen.

[9] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2013, č. j. 11 Af 42/2013-13, bylo stěžovateli doručeno řádně, a to dne 16. 10. 2013 (datum doručení ostatně stěžovatel ani nezpochybňuje); doručení toliko zástupci stěžovatele postačovalo (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 31/2008-41, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, a usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2012, sp. zn. IV. ÚS 1056/12, obě, jakož i dále citovaná rozhodnutí Ústavního soudu, dostupná na www.nalus.usoud.cz). Lhůta pro zaplacení soudního poplatku tak uplynula dnem 23. 10. 2013. Stěžovatel soudní poplatek zaplatil až dne 20. 11. 2013; tento den došlo k připsání částky na účet soudu. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 31/2008-41) je přitom pro včasnost zaplacení soudního poplatku ve smyslu § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích rozhodný den připsání platby poplatku na účet soudu, případně den doručení podání obsahující kolkové známky soudu, a nikoliv den, kdy byla platba odeslána z účtu stěžovatele/osoby nebo kdy bylo předáno podání s kolkovými známkami držiteli poštovní licence. Takový výklad zákona nezasahuje do ústavně zaručených práv stěžovatele (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 9. 2012, sp. zn. IV. ÚS 685/12, aprobující závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 Afs 7/2012-49). Současně je ze soudního spisu zřejmé, že stěžovatel nepožádal o osvobození od soudního poplatku. Městský soud v Praze proto postupoval v souladu se zákonem (§ 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích), pokud usnesením ze dne 13. 11. 2013, č. j. 11 Af 42/2013-16, řízení pro nezaplacení soudního poplatku zastavil. Usnesení o zastavení řízení bylo dle Nejvyššího správního soudu řádně doručeno právnímu zástupci stěžovatele i žalovanému dne 15. 11. 2013 (ani datum tohoto doručení stěžovatel nezpochybňuje) a téhož dne tedy nabylo právní moci (§ 54 odst. 5 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.).

[10] Nelze přisvědčit stěžovatelovu tvrzení o povinnosti Městského soudu v Praze zrušit usnesení o zastavení řízení postupem dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích. Toto ustanovení ve větě první stanoví: „*Usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení.*“ Usnesení o zastavení řízení bylo vydáno ve věci správního soudnictví a nabylo právní moci dne 15. 11. 2013. Nejpozději tak bylo možno soudní poplatek zaplatit dne 15. 11. 2013 (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 5 Afs 147/2007-103), avšak stěžovatel jej zaplatil až dne 20. 11. 2013. Pro závěr o včasnosti zaplacení soudního poplatku za řízení o žalobě není podstatná skutečnost zaplacení poplatku ve lhůtě zákonem stanovené pro podání kasační stížnosti (jak dovozuje stěžovatel),

nýbrž zaplacení poplatku do nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení, neboť podání kasační stížnosti nenese s sebou ve vztahu k napadenému rozhodnutí suspenzivní účinek.

[11] Nejvyšší správní soud shledal postup Městského soudu v souladu se zákonem, proto již nebylo třeba reagovat na argumentaci stěžovatele o pravomoci Nejvyššího správního soudu zrušit usnesení o zastavení řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Pro výše uvedené Nejvyšší správní soud nedůvodnou kasační stížnost dle § 110 odst. 1, věty druhé, s. ř. s. zamítl.

[13] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu